

Kap. VI.

Bordellens danssalong.

Samma natt syntes ett par yngre fruntimmer hasta Österlånggatan framåt. Det var Cecilia och Elsa.

Då de stodo i begrepp att vika om ett hörn ner i en gränd, stannade Elsa, fattade Cecilias båda händer och viskade med bäfvande stämma:

»Ännu är det tid att återvända, Cecilia! I himlens namn, tänk på hvad du gör . . .»

»Är du rädd?» frågade Cecilia med hånfull stämma och lösgjorde sina händer, »nä, då vet jag anledningen — du är kär, du anser dig ha något att riskera nu, det du ej hade förut, men märk, du skall riskera mycket mer, om du icke gör mig till viljes denna gång! Jag har sagt dig, att jag förräder dig, sök du förråda mig, så får du se, hvem af oss båda blir trodd i sina uppgifter!»

Elsa förstod, att hon nu ej kunde hejda henne; denna djefvul till qvinna skulle hålla ord, och hon insåg allt för väl, att Cecilia med ett enda ord kunde störta henne, utan att sjelf nås af anklagelser.

Hon måste alltså följa med Cecilia. Just då hon börjat erfare ädlare rörelser i sitt hjerta,

då hon kände en ren böjelse uppstå inom sig, just då skulle hon tvingas att åter uppträda i denna lastens atmosfär.

»Här är det!» mumlade Elsa med dytter röst, och pekade på ett grått, högt stenhus.

»Nå!» utropade Cecilia otåligt, »låt oss gå in, du vet nog vägen!»

»Hvart vill du, det måste du säga först: dit upp eller dit ned?»

»Bah, der uppe spelar man, dricker champagne, går i glacéhandskar, der träffar man dessa vämjeliga sprättar — nej, dem har jag haft nog af! Har jag icke sagt dig tillräckligt tydligt, hvad jag önskar?» utbrast Cecilia häftigt och skarpt, »jag vill vara med om något riktigt vildt, naturfriskt, jag vill ha en ordentlig rådräkning — alltså bordellen!»

Cecilias ansigte uttryckte i detta ögonblick en så otyglad cynism, en så hejdlös, rå lidertlighet, att Elsa med en rysning drog sig ett steg tillbaka, liksom för en spetälsk, med hvilken hvarje beröring varit smittosam.

Men derjemte erfor hon liksom en smula lättnad, då Cecilia förklarade sig *icke* vilja besöka »A»-klubben; himlen vare lof — dit skulle hon således åtminstone slippa komma! Det der andra stället var nog förfärligt, men der kunde hon dock möjligen urdgå att blifva igenkänd, och hvad Cecilia än komme att företaga, lofvade Elsa sig heligt och dyrt, att för sin del blott som åskådarinna deltaga i orgierna, under det

hon redan nu inom sig bad den älskade unge mannen om tillgift, därför att hon nödgades visa sig på detta ställe.

Elsa gick fram till en liten port och tryckte på knappen till en ringledning.

Vid ringningen gläntade en kvinna på ett fönster, Elsa hviskade några ord till henne, strax derpå öppnades porten, och de båda fruntimmerna inträdde i en liten klart upplyst förstuga.

»Vill damerna då gå den här vägen,» sade kvinnan nigande och öppnade en dörr, innanför hvilken en vindeltrappa blef synlig, »det är tomt på läktaren i natt, så man kan vara ogenerad!»

Hon lemnade Elsa en nyckel. De båda fruntimmerna gingo upp för en vindeltrappa.

»Hvart bär detta hän?» frågade Cecilia, »hvad är det som sorlar så der?»

»Följ bara med,» svarade Elsa.

De voro nu uppe i en korridor, der man dunkelt skönjde en mängd dörrar i rad på ena väggen. Sorlet och bullret förnams häruppe allt skarpare. Elsa öppnade med den medhafda nyckeln en af dörrarne. Ett litet rum presenterade sig med galler, genom hvilka en dämpad ljusfiod inströmmade. Utanför och nedanför rutverket hördes ett förfärligt larm och oväsen.

Cecilia skyndade nyfiken fram till gallret som var dubbelt, för att man nerifrån salen skulle så mycket mindre kunna upptäckas.

»Ah!» utropade hon och lät sina blickar

lystet öfverfara den stojande samlingen der nere »detta var verkligen folkli!»

»Säg hellre pöbellif!» inföll Elsa med vämjelse.

»Lika godt, det är menniskor i min smak!» Elsa vände med vedervilja ryggen åt gallret. Det var en brokig, smutsig samling der nere.

Skeppsbrons värsta sjäare tycktes här ha stämt möte med stadens värsta kvinnodrägg. Några af flickorna hade rätt vackra ansigten, som dock uttryckte den högsta grad af fräckhet, och deras beteende stod i full öfverensstämmelse med deras utseende.

Några par dansade cancan, man kunde till och med ofvanifrån godt se, att danserskorna voro i fullkomlig saknad af underkläder, en af kvinnorna uppträdde till och med endast iklädd en tunn linnekjol, för öfrigt blott och bar. Hon tycktes vara den mest eftersökta; efter hvarje hennes solodans bjöds hon på bränvin, som hon begärligt slök.

Hennes prestationer i Terpsichores konst belönades med skallande applåder och höga bifallstjut.

»Tag kjolen öfver hufvudet, Sissi!» skrek en karl.

Hans förslag framkallade stormande jubel. Flickan, som ånyo börjat sin dans — gjorde det verkligen.

Nu utbröt ett formligt afgrundsväsen,

Ett tiotal karlar rusade fram till danserskan.

»Jag skall ha dej — kom med mig, Sissi — djeklar i min talj, ska' du inte följa med mig — jag bjuder på porter — tri kronor får du —»
ljöd det om hvartannat i ett förvirradt skrån.

Knytnäfvarne började komma i gång, tomma buteljer och käppar höjdes, en och annan blodig panna blef synlig. Slagsmålet mellan rivalerna var nu i full gång.

Plötsligt störtade en skäggig atlet fram; med öfverlägsen kraft banade han sig väg genom den stridande skaran; en slungade han undan som en vante, en annan sträckte han till mar-ken med ett knytnäfsslag.

»Ur vägen!» röt han, »flickan ska' bli min, jag knackar sönder refbenen på den, som vågar mucka! Ur vägen, säger jag, ni känner mig och di här, era krabbsaltare», fortfor under det han kafiade upp armarne på sin blus och visade sina väldiga, muskulösa armar.

Svärjande drogo sig slagskämparne tillbaka, det var tydligt, att ingen ville våga en dust med med denne jätte. Han lyfte flickan lätt som en fjäder upp på sin ena axel och grep med händerna om hennes ben, under det han med ett triumferande leende blickade upp till henne och frågade:

»Nå, tycker du inte ändå bäst om »Kiliga August», Sissi?»

Sissi gaf sin belåtenhet tillkänna genom att hastigt böja sig ned, slå armarne om sin eröf-

rars, »Kiliga Augusts», hals och gifva honom en eftertrycklig kyss.

Om man frånsåg det rent liderliga och fräcka i deras beteende, kunde man ej neka, att denna egendomliga grupp på sitt sätt var vacker: han reslig, välväxt, en riktig urbild af manlig kraft, med ett ansigte, som visserligen var skäggigt högt upp på kinderna, men som var långt ifrån fult, om det också vittnade om en vild och obändig natur; hon, mjukt och harmoniskt bygd, ännu, trots vilda utsväfningar, fyllig och mjellhvit, med det guldgula håret böljande öfver de runda axlarne, och ett ansigte, som kunde kallas verkligt vackert.

På den råa hopen förfelade ej heller denna grupp att göra ett visst intryck; larmet lade sig för ett ögonblick.

»Det der ser ju pin stilig ut!» utropade en bland dem, som af jätten fått de värsta slängarne, men som nu icke visade ett spår af groll till sin tuktomästare. — »Det ä' ju ackurat likt en så'n der . . . hva' heter de' nu . . . jo . . . en staty, så'na der, som finns på museum.»

«Äh, hörru på den,» snörfnade en röst, «han har visst varit på museum, han, hi-hi, du har visst bara gått utanför och postat, då du var på gardet, innan du kom på Långh . . .»

«Sa' du Långholmen, sa' du det, sa' du? Jag ska' min själ ge dig för Långholmen. Lukta på den, du!»

«Luktningen» satte knytnäfvarne i gång

igen. Det börjar med att två slåss, men det slutar i regel med att alla slåss; så ätven här. I det allmänna tumultet blef »statyn» alldeles glömd. »Kiliga August» och Sissi försvunno i ett af sidorummen.

Cecilia hade med det mest spända intresse följt tilldragelserna der nere; med begärlighet hade hon slukat hvarje ord, hvarje åtbörd, och då hon förde sitt upphettade ansigte tätt till gallret, vidgade sig hennes näsborrar och häfde sig hennes bröst, som om hon velat i djupa, väl-lustiga drag insupa den med sprit, tobak och brunst mättade luft, som slog emot henne.

Hon vände sig om mot Elsa.

»Jag skulle vilja vara i den der flickans ställe, du! Ah, hvilka muskler han hade!» utbrast hon lidelsefullt.

»Låt oss gå!» bad Elsa ångestfullt; »jag trodde, att du skulle vara mätt på detta; är det möjligt, att du, efter hvad du *nu* sett, vill stanna . . .?»

»Just det, jag *vill* vara i den der flickans ställe, begriper du!» utropade hon med blixtrande ögon och reste sig. »Ring, jag vill tala vid värdinnan!»

Motvilligt lydde Elsa.

Värdinnan, en äldre qvinna med små skarpa, grönaktiga ögon, steg in i rummet.

»Hvad behaga damerna?» frågade hon, djupt nigande.

"Hvem var den reslige mannen, som förde bort den halfnakna flickan?" frågade Cecilia.

"Ja, är det inte en grann karl, ers nåd?" inföll kvinnan med lurande blick, "den har nog många fina fruntimmer velat åt, ska' jag säga..."

"Hvem är han? för resten, det gör det samma; *hvar* är han nu?" frågade Cecilia otåligt.

"Hå kors, han är sjåare och kallas "Kiliga August", och för resten är han nu nere i köket hos mig, se han är färdig nu med flickan och sitter och äter, för han är inackorderad..."

"Hör ni, min fru", afbröt Cecilia och förde kvinnan till en vrå, der hon hviskade några ord till henne, under det hon tryckte några guldmynt i hennes hand.

"Hå, hå!" skrattade den gamla och neg, "jag kunde nog tro, att ers nåd hade sina tankar ditåt... jo, jo, men, det är en vacker gosse, tänk, inte mer än 25 år... Ja, det skall gå galant, lilla ers nåd! Följ bara med mig!"

"Stanna här och vänta på mig!" sade Cecilia hastigt till Elsa.

"Du kan vara lugn för, att jag hellre är här än gör dig sällskap dit... men Cecilia, för guds skull, gå intel!" Elsa sprang upp, grep den unga fruns händer och blickade förtvifadt bedjande in i hennes upprörda ansigte.

"Seså, du sentimentala toka, jag är öfvertygad om, att du är kär!" svarade Cecilia med ett häftigt skratt, "men det är inte jag... du förstår mig ej... Släpp mig!"

Kap. VII.

I vilda utsväfningar.

Hon slet sig lös och skyndade ned för trappan efter värdinnan. Då de befunno sig på halfva vägen, stannade denna plötsligt och tryckte på en metallknapp i väggen, hvarvid en större, illa målad oljetafla sköts åt sidan och lemnade passagen fri in i ett matt upplyst rum, temligen väl möbleradt för öfrigt.

"Det är en fin-fin inrättning, det der, skulle jag tro," sade värdinnan med en viss stolthet, när de inkommit i rummet, och taflandörren sakta slöt sig efter dem, "när ers nåd nu vill ut, så dra bara på det här snöret, så går dörren upp igen."

Cecilia gaf sig ej tid att beundra mekanismen, det sjöd och brusade i hennes ådror... hon blott längtade... längtade otåligt...

"Skynda på nu... eljes kanske han går!"
 "Var lugn, ers nåd!" flinade gumman, "härifrån slipper ingen ut, utan jag vill det. — Se, jag har allt en liten annan väg ner till mej." fortsatte hon, i det hon med en nyckel öppnade ett större skåp, från hvars inre en mörk trappa ledde nedåt. "Den här vägen kommer han! Men, ers nåd, inte ett ord för honom om den andra vägen! När ni ämnar gå, så släck lam-

pan och ha in honom i den der garderoben, ing sedan här, då kommer jag. Lofva mig det, ers nåd, annars lofvar jag ingenting. Det är inte hvem som helst, som får känna till de här vägarne. Jag litar på ers nåds heder!“

“Ja, jag lofvar, gå ni bara!“

Qvinnan slöt skåpdörren efter sig; man hörde henne derinnanför tassa nedför en trappa.

Cecilia lade af sig slöja och ytterplagg, drog af sig handskarne och kastade sig i vårdslös ställning ned i en soffa; hennes kinder brunno, hennes barm flämtade, och hennes svarta ögon hade en fuktig, trånande glans. Hon var bedärande vacker der hon satt, med den ena armen kastad öfver soffgafveln, med hufvudet tillbaka-lutadt och munnen halföppen, så att de gnistrande, hvita tänderns voro synliga.

Skåpdörren öppnades, och in trädde, åtföljd af värdinnan, en reslig man med förbundna ögon. Hon ledde honom ett hvarf kring rummet, dök derpå med en vighet, som man ej skulle ha tilltrött hennes ålder, in i skåpet, hvars dörr ljudlöst slöt sig efter henne.

“Fan, så'na funder och konster i det här huset!“ brummade mannen, helt förbryllad, “hvarf satan tog kärningen vägen?“

“Tag af er bindeln, August!“ ljöd en ljft klingande röst.

“Hvad djefvulen nu då?“ utbrast mannen häpen och slet af sig bindeln.

Då han såg den sköna qvinnan framför

sig, räglade han mållös ett par steg tillbaka; det såg ut, som jätten blifvit ordentligt skrämnd af denna plötsliga uppenbarelse från en lägre tillvaro, som han tvifvelsutan tänkte.

»Kom närmare mig!» bad Cecilia småleende med smekande stämma och sträckte ut handen. »Ni är väl aldrig rädd för mig?»

Förvirrad och alltjemt tigande närmade han sig med tafatta rörelser.

»Sätt er här!» sade Cecilia och drog honom ned på en pall vid sina fötter.

Det var en obehöfvad ställning för honom, men han fogade sig viljelöst deri, och hans förvirring började efterhand, då han betraktade denna herrliga qvinna, gifva vika för en yrande hänryckning. Det såg ut, som om han med ögonen velat sluka henne. Han brydde sig ej om att grubbla öfver, hvarför hon, den undersköna och förnäma qvinnan, ty att hon var förnäm, det måste han väl se, hade kallat honom, han bara såg och njöt af denna förföriska skönhet, han kände sina lemmar liksom domna, en besynnerlig, angenäm mattighet, sådan som han aldrig känt, kom öfver honom, och hans hufvud sjönk ned i hennes knä.

Cecilia lyfte upp hans hufvud; böjde ned sitt ansigte mot hans och lät sina fina fingrar glida genom hans mörka skägg.

»Tycker du, att jag är vacker?» frågade hon.

»Ja, herre gud, du är så vacker, så vacker . . .» hviskade han tillbaka.

Det var ej längre två människor af vidt skilda stånd, den ena en förnäm dam, den andra en simpel arbetare, som nu talade med hvarandra, det var blott man och kvinna, två djupt passionerade naturer, som en alla former och yttre hänsyn utestängande, hetsig könsdrift närmade till hvarandra.

»Kys mina händer — hu, du har sotat ned min hand, kys bort det!»

Han ville aldrig sluta med detta göra. Långt sedan den lilla sotfläcken försvunnit, sög och sög han på hennes mjölkhvita, lena fingrar, under det hela hans kropp darrade af rörelse.

»Ack, du läckergom,» mumlade hon med matt röst, »du äter ju upp mina stackars små fingrar, tag andra handen nu!» — Hon pressade den andra handens fingrar mot hans läppar.

»Nu munnen till dessert!» sade hon efter några ögonblick och tryckte hans ansigte tätt intill sitt eget, under det hon slog armarne om hans hals. »Kys mig . . . mera . . . mera . . . hårdt . . . länge!»

Hennes stämma sjönk ned till ett oredigt mummel, och hennes ögon slöto sig.

Han fattade henne om lifvet och rusade upp.

Nu bröto passionens stormvågor öfver förnuftets fördämningar hos båda. Det var ej längre människor, det var två kättjefulla djur, som lekte

med hvarandra. Han dansade med Cecilia i famnen rundt, han höljde hennes ansigte med brännande kyssar, han kramade hennes lemmar och kastade henne upp i luften för att åter motaga henne och i nya, vilda, ohejdade smekningar frossa af hennes behag. Hon klängde sig fast vid honom, hon slet i hans hår och i hans skägg, hon klöste honom med naglarne, hon stack in sina händer i hans mun, gräfdde fram hans tunga och bet i den. De visste ej längre, hvad de gjorde, de blundade båda, deras bröst arbetade tungt, dofva suckar liksom af undertryckt smärta trängde öfver deras läppar och deras ansigten badade i svett.

Det såg ut som en brottning, der den ene med glupskhetens raseri sökte förtära den andre. Men så småningom mattades deras krafter, de sjönko likt vanmäktiga ned på soffan i hvarandras armar.

Plötsligt ryckte hon sig ur hans famn och stod med lågande ögon kapprak framför honom.

Innan han fattat hennes afsigt, hade hon redan knäppt upp sitt lif, så att den snöhvita barmen fritt böljade fram ur en sky af spetsar.

»Jag qväfs, här är glödhet!» flämtade hon, »hjelp mig vidare . . .!»

Då längre fram på morgonsidan en man med förbundna ögon af en äldre qvinna fördes

ned för en trappa och genom diverse smala gångar, sade han på vägen till sin följeslagerska:

»Det är, som om jag sluppit ur satans klor; af både klor och tänder har jag för resten öfver allt märken. Det var den vackraste dj—l, jag i mitt lif sett, men vet frun, att jag tror, jag skulle bli galen på kuppen, om jag finge vara med om så'nt der lite oftare!»

KAP. VIII.

Nöjets eftersmak. — En spion.

Då Cecilia gick upp i logen, såg hon blek och förstörd ut.

»Kom, jag vill gå,» sade hon kort till Elsa utan att se på henne.

De båda fruntimmerna skyndade ned för trappan och ut på gatan. Klockan kunde vara vid pass 4 på morgonen; det var ännu mörkt. De styrde med hastiga steg färden fram åt Österlånggatan i riktning mot slottet.

Cecilia yttrade ej ett ord, hennes mun var hårdt hopknipen och i hennes ögon, som tycktes ha svårt att möta Elsas forskande blick lästes trötthet, vedervilja och något liknande blygsel. Lidelserna hade fått sitt aflopp, hon hade rasat ut på ett mera vidunderligt sätt, än hon sjelf kunnat tänka sig. Nu kom reaktionen, hon blygdes, hon vämjdes. Elsa hade haft rätt, hon borde

lydt hennes råd. Ty, allt der var ju snuskigt; först att tvinga sin egen sällskapsdam, som troligen också var älskarinna till hennes man, att med dennes hustru besöka ett dylikt ställe och sedan att hängifva sig åt en rå, smutsig vagabond — och att hängifva sig så Men hvad hade också Elsa i hennes hus att göra; hon hade ju strax annat förhållandet mellan henne och hennes man, hon hade upptäckt Elsas bekantskap med det der ruskiga huset.

I stället för att ur sitt hem utvisa en dylik kvinna, som nog ledde sina anor direkt från rännstenen, hade hon behållit henne i sitt hus och dragit en smutsig fördel af denna kvinnas förbindelser med all slags lösaktighet. Och dertill hade detta stycke på senare tider blifvit ett riktigt helgon, gått och förälskat sig i den der ledsamma Bergå, som hon aldrig kunde förstå, hvarför hennes man nödvändigt skulle ha med på deras soiréer. Och denna kvinna, hon, som kanske förr varit prostituerad — hvem visste? — just *hon* hade varnat den förnåma frun för dylika nöjen, men frun hade ej hört på det örat; således var hon verkligen på det hela taget sämre än denna Elsa och hvad värre var — hon hade nu ohjelpigt gifvit sig i händerna på den der kvinnan, på hvars ädelmod det nu berodde, om hon skulle inför världen bli komprometterad eller ej

Medan Cecilia på vägen tänkte öfver allt detta, undslapp henne ett högljudt »vial» under

det hon gaf Elsa en hastig och giftig sidoblick.

Elsa blickade skyggt på sin herrskarinna. Men omsider purprades hennes ansigte af en bjert rodnad. Med en ton af både vrede och smärta sade hon, i det hon vände sig till Cecilia:

»Jag begriper mycket väl din tankegång, du föraktar och hatar mig — och dock har jag tiggat dig att afstå från detta vanvettiga företag — ja, jag vet, att jag är en föraktlig varelse; och jag vet, att du känner till ett visst förhållande, men jag är också en djupt olycklig varelse, ty det finns ett annat . . .!»

»Förhållande?» ifyllde Cecilia hänfullt. »Det är väl aldrig Bergå heller?»

Elsa tryckte händerna hårdt mot sitt bröst, tårar trängde fram ur hennes ögon.

»Jag vet nog,» sade hon slutligen med oändlig smärta i tonfallet, »att jag icke är värdig att ens nämna hans namn.»

Obemärkta lyckades de båda damerna komma in i assessorns hus och upp i sina resp. våningar. De sade ej godnatt åt hvarandra. De kände sig som två medbrottslingar, hvilka veta, att den ena i alla fall ej kan förråda den andra, och därför icke heller behöfva dölja sina känslor af ömsesidig afsky.

Cecilia och Elsa hade vid utgåendet från bordellen ej lagt märke till, att samtidigt en mörk-

lagd yngre man steg ut ur en närliggande port i samma hus. Han lemnade just »A»-sällskapet, der han samma natt recipierat. Men mannen hade bättre ögon, han spratt häftigt till, då han såg dem utträda på gatan.

»Det måste vara hon och den andra,» mumlade han; »skall jag följa efter? — Nej! Sakta, sakta, det går ändå!»

Han gnuggade händerna kanske af belåtenhet — kanske också för kylans skull; alltnog, hans svarta ögon gnistrade af en hemsk glädje, då han styrde sina steg ned åt skeppsbron.

KAP. IX.

I den ondes klor.

Då doktorn kom hem i sin bostad, satte han sig ned och reflekterade. — Han hade ju sett dem båda! Häraf skulle han begagna sig. Men huru? Skulle han skriva bref till Cecilia, denna qvinna, som afskydde honom och berättat, att han visste allt o. s. v.? Nej, hon skulle ej vårda sig att läsa brevet, utan sända det obruttet tillbaka, och aldrig skulle hon bevilja honom ett enskildt samtal, om han själf framförde sin begäran. Och han skulle ej få tillfälle att träffa denna qvinna, till hvilken han förtärdes af kärlek. — Nej, den s. k. sällskapsdamen, som syn-

tes ha stort inflytande på Cecilia, vore härvidlag det bästa medium. Hon skulle hjälpa honom. Hon fruktade honom sedan der mötet och skulle tvingas att gå hans ärenden. Ja, alltså sällskapsdamen!

Slumpen gynnade hans plan genom tvenne händelser. Han blef tidigt påföljande morgon kallad till en fattig tyfusjuk qvinna. Hans praktik egnades eljes ej de fattige, men han hade åtagit sig en veckas vikariat för en ung läkare, som hade sin verkningskrets på Söder.

Då Thelman återvände från sjukbesöket, bar hans ansigte spår af den lifligaste spänning. Han hade träffat en moder, som sørjt sig halft vansinnig öfver, att hennes dotter öfvergifvit hemmet för att lefva i ett förnämt hus såsom gud vet hvad för slags människa . . . ätt stode det aldrig till med hennes flicka i alla fall!

Då han fick höra, att qvinnan hette Schyberg och den försvunna dottern Elsa, klack det till i honom af förtjusning. Nu kände han den eleganta sällskapsdamens egentliga ursprung.

Detta skulle gagna honom betydligt, då det gällde att göra Elsa till ett lydigt verktyg. Det var den ena gynsamma händelsen.

Den andra var den, att han på samma dags eftermiddag träffade Elsa ensam på Fredsgatan.

»Min nådiga fröken,» sade han med sitt obehagliga leende, »huru afskyvärd jag än tör förefalla er, måste ni för er egen skull bevilja

»mig ett samtal mellan fyra ögon . . . jag försäkrar er,» tillfogade han, då han såg Elsa med alla tecken till motvilja stiga ett steg från honom, »jag bedyrar, att det är en sak af yttersta vikt, det gäller er . . . er familj, om jag så får uttrycka mig.

Elsa stannade likblek och stirrade på doktorn.

»Ni vet,» fortsatte han, »att jag är läkare, och derigenom kommer jag i beröring med en del godt folk. Jag kommer senast från Mariagatan,» tillfogade han och fäste en uddhvas blick på Elsas ansigte.

Elsa vacklade och drog mödosamt efter andan.

»Kors, min nådiga,» utbrast Thelman i affekteradt orolig ton. »Ni tycks vara nära att svimma. — Se, här ha vi ju Hellbachers konditori, jag föreslår, att vi gå dit in, så att ni kan få lugna edra nerver med något uppfriskande.»

»Af barmhertighet, min herre,» stammade Elsa, »låt mig vara i fred och gå er väg!»

»Se så, min fröken, jag vill, att ni följer mig dit in, ty jag har något angeläget att meddela er!»

Hans röst var nu ej längre artig och tillgjord, den var brutal och hård, och i hans svar ta ögon lästes en befallning, som tvang Elsa att mot sin vilja följa honom in i lokalen.

De voro ensamma i det innerst belägna rummet. Thelman hade nödgat Elsa att sitta

vid hans sida på en liten divan. Med ett vexlande uttryck af förskräckelse, blygsel och harm hade hon åhört allt, hvad han sagt. Då han slutade, sjönk hon förkrossad tillsamman och knäppte ihop händerna, under det hon i mållös förtviflan stirrade framför sig.

»Således,» sade Thelman hviskande, »ser ni att jag ej byr mig det ringaste om *er*, ni har numera intet att frukta af mig . . . det är damen af verld, som jag vill åt, icke hjälpgummans dotter, som jag en gång af en flyktig nyck egnade min uppmärksamhet.»

Han skrattade, men Elsa ryste och vände sig bort.

»Nu har jag sett er båda,» fortsatte han, komma ut från det der snygga etablissementet, med andra ord, min bästa fröken, ni måste lyda mig, ty ni är bokstafligen i mitt våld i och genom denna upptäckt . . . eljes underrättar jag på en gång assessorn, er älskare, och verlden om händelsen, samtidigt med att jag gör en liten nått skildring af vårt första möte, ert förhållande till assessorn, etc. etc. Ni skall alltså tvinga fru Rentz att mottaga mig ensam. Ni både kan och gör det,» fortsatte han med en lurande blick på flickan, »då jag lofvar, att icke heller nämna något för notarien Bergå.»

Vid detta namn for Elsa upp med vredesflammande ögon.

»Skurk!» ropade hon, och en kraftig örfil small på doktors kind.

»Skök!» svarade denne med isande köld, titen att röra en muskel.

Elsa sjönk ånyo ned på soffan, hennes krafter voro uttömda. Hon måste gifva vika, ja, ty hon kunde icke mista John Bergå.

»Nå?» sade doktorn, som nu märkte sig ha det afgjorda övfretaget, »låt oss nu alltså komma öfverens. När är fru Rantz hemma ensam, t. ex. i morgon?»

»Klockan 11 förmiddagen,» svarade Elsa tonlöst.

»Ni träffar henne i afton?»

»Ja.»

»Godt, ni lagar så, att jag träffar henne i morgon kl. 11! Hör ni, ovilkorligen, eljes . . .»

»Ja, i himlens namn!» utbrast Elsa förtviflad. Hvad kunde han i sjelfva verket göra med Cecilia. Denna afgrundsande till qvinna skulle nog veta att reda sig.

»Jag lofvar er på heder och ära, min fröken,» sade doktorn, »att tiga som grafven i allt som rör er.»

Elsa vände sig föraktfullt från honom, hon trodne ej på hans »heder och ära», men hon trodde, att han möjligen hade ett visst intresse af att tiga i fråga om henne.

»Alltså,» fortfor doktorn, »ni lofvar att inverka på Cecilia, så att jag får träffa henne kl. 11 i morgon ensam, men ni måste lyckas, ty . . .»

»Plåga mig ej, jag har en gång sagt ja!»

»Nåväl, min fröken, ni skall ej komma ätt
ängra er.»

De aflägsnade sig. Elsa besvarade ej hans
afskedshelsning, då de skildes åt på gatan.

KAP. X

Ett kufvadt offer.

Elsa var till ytterlighet uppskakad, då hon kom hem. Stod hon icke i begrepp att sälja Cecilia till denne bol? Om sin moder hade hon blifvit erinrad, likaledes om Bergå, och det af denne man. Alla de förfärliga intryck, hon denna afton erhållit, strömmade ned qväfvande och förintande makt öfver henne. Hvad skulle hon göra? Hvad kunde hon göra, annat än gå till Cecilia och meddela henne det vidriga förtroendet? Hon träffade Cecilia i hennes bodoir och slog sig ned midt emot henne på en puff.

»Cecilia,» sade hon med upprörd stämma,
»vi äro upptäckta af den der förfärlige doktorn.»

Cecilia sprang upp med vrede och förskräckelse målad i sitt ansigte. — »Denne man, som ständigt förföljt mig och som jag afskyr mer än någon på jorden.»

Elsa berättade af sitt samtal med doktorn, hvad hon ansåg sig kunna nämna utan att skada

sig sjelf. Hon framställde doktors begäran. Cecilia både bleknade och rodnade af förtrytelse och fruktan. — »N: j,» ropade hon, »jag vill ej träffa denne man, om han så skulle slita mitt rykte i trasor, i fall jag nekade honom.»

»Cecilia, jag besvär dig,» hviskade Elsa med ångestskaålfvande röst, under det hon kastade sig för fru Rentz' fötter och omfattade hennes knän med sina armar. »Han kan ha något att meddela dig, något, som hvarken du eller jag vet . . . han uttryckte sig så dunkelt . . . han sade mig ej allt . . . ja, du har rätt, han är en vampyr . . . men gör honom ej till din fiende . . . för himlens skull, bevilja hans anhållan . . . du kan ju ropa på hjälp, om han blir närgången . . . mer tag för guds skull emot honom . . .«

Elsa bad med förtviflans beveklighet, något af hennes ångest meddelade sig åt Cecilia. Kunde han verkligen ha något annat, något af förfärlig vikt, att meddela? Hvem visste? Till fruktan sällade sig hos Cecilia en känsla af nyfikenhet vid denna tanke. När kvinnans nyfikenhet väckes, är hon besegrad.

»Nå väl,» sade hon slutligen, »jag skall taga emot honom!» — — —

Följande dags förmiddag uppfördes en helt sällsam scen i fru Rentz' bodoir.

Cecilia halfåg på en divan, hennes blick hade ett förvirradt och förfäradt uttryck, med de hvita, smala händerna slog hon ofta ifrån sig

mot en lång, mörk man, som lutade sig öfver henne. Det var doktor Thelman, som lät sina svarta, lystna blickar hvila på den sköna qvinnan.

"Jag vill icke," hväste Cecilia och sökte vrida sig om på divanen, "bort eländigel" — Hon reste sig upp på armbågarna och stirrade vildt, nästan fänigt på Thelman; hon knöt händerna och måttade ett slag mot hans ansigte, men det såg ut, som hon utfört denna rörelse mera instinktmessigt eller automatiskt än fullt medvetet.

Thelman spände sina kolsvarta ögon i sitt offer. — "Jag vill, hör du det!" sade han lågt, men med skärpa betonande orden, under det han oafvändt fixerade henne med sin hemska blick. Då sjönko hennes armar maktlösa ned, hennes ögon slöto sig, ett doft qvidande var allt, hvad hon förmädde frambringa.

»Du skall hängifva dig åt mig utan motstånd!» sade han i samma ton.

»Nej, jag vill icke!» ljöd det öfver den hypnotiserades läppar, under det hennes ansigte förvreds af smärta:

»Jag befaller dig!» ljöd läkarens dystra röst.
»Du vill!»

»Ja, jag vill!» flämtade Cecilia motståndslöst.

"Du skall hvarje dag mottaga mig här!"

»Ja, ja!»

»Du skall af denna flaska... hör noga

på!... af denna flaska, som du ständigt skall bära på dig, hvarje dag... hör du, jag befäller dig det... hvarje dag drypa två droppar i assessorns vattenkaraff!"

Den söfda hörde med spändt intresse på, liksom hon velat inpregla hvarje ord i minnet.

»Ja,» mumlade hon, »två droppar i assessorns vattenkaraff.»

"Ingen får se det," fortsatte Thelman, »lika litet som flaskan."

"Nej, nej, ingen får se det!" mumlade Cecilia ifrigt.

"Hvad som än händer, skall du alltid framgent lyda mig... lyda mig, hör du!"

"Ja, skall lyda dig, men plåga mig ej längre, jag qväfs... jag..." Stora svett droppar betäckte Cecilias panna, och hon kippade efter andan.

Thelman stoppade en liten med en färglös vätska fylld flaska i hennes barm.

"Plåga mig ej... jag dör!" qved den söfda.

Thelman strök med händerna öfver hennes panna och befällde: "vakna!"

Cecilia öppnade ögonen och reste sig upp med ytterlig matthet. Hon blickade förvirrad omkring sig, ryste till, då hon såg doktorn, men smålog strax derpå med ett förströdt uttryck. — "Hvad har händt? Jag känner mig så underlig," sade hon.

"Ni svimmade, min nådiga", svarade doktorn med ett leende och en djup bugning.

'Så', sade Cecilia långdraget; "men det är så besynnerligt..." hon drog fram ur sin barm den lilla flaskan, tummade och besåg den likgiltigt, som om hon mycket väl kände till den och som det vore helt naturligt, att hon skulle bära en slik pjes på sig. Derefter stoppade hon tillbaka flaskan, lade händerna i kors och blickade upp på doktorn.

'Nåå, hvar var det vi slutade vårt samtal?' frågade hon.

I stället för svar föll doktorn på knä, höljde hennes händer med heta kyssar, slog så armarna om hennes hals och betäckte hennes mun men ännu flere och hetare kyssar. Hon lät det passera såsom något helt naturligt, utan att göra motstånd. Hon till och med besvarade hans kyssar och log.

'Jag har älskat dig från första stunden, jag såg dig', hviskade han med lidelsefull ömhet, "du herrliga qvinna, du är min eller hur?" — Hon blott log till svar.

Han slöt henne med passionerad häftighet i sina armar, hennes hufvud föll tungt mot hans axel, hon slöt ögonen och hviskade ordigt: "ja, jag tillhör dig!" — —

Då doktor Thelman aflägsnade sig, följde honom Cecilia ut i tamburen. Hon såg nästan ut som en sömngångerska och gick med vacklande steg. — "Du är ju hemma för mig i morgon vid samma tid?" frågade doktorn, då han tog afsked.

“Ja visst, då du vill det, min vän“, svarade Cecilia och lät sig villigt kyssas.

KAP. XI.

Två ohyttiga upptäckter.

“Du gör mig tokig, Elsa! Jag begär en förklaring af dig! Hvarför behandlar du mig på detta sätt? Kom ihåg, människa, att du beror af mig. Trotsa mig ej, qvinna!”

“Ja, jag beror af er, det är just den förfärliga olyckan. Ni har förgiftat mitt lif. Jag är ingen hederlig qvinna längre, det är förfärligt, o, min gud, min gud!”

“Det här står aldrig rätt till! Här har någon trängt mellan barken och veden! Du är otrogen, jag är säker på det!”

“Otrogen! ha ha, ja, det är jag, och jag vill bort härifrån därför, bort, bort från detta förbannade lif!”

“Elsa, Elsa, seså, för guds skull lugna dig, dyra Elsa, jag förlåter dig allt, allt, om du blott bekänner sanningen för mig — och framför allt inte ger dig i väg...”

Denna dialog fördes omkring en vecka efter förut skildrade händelser mellan assessor Rentz och Elsa i ett rum, som han begagnade som ett slags mottagningsrum. Han hade i förstugan

nöt Elsa och, ej mäktig sina känslor, med glömska af all försigtighet, nödgat henne att stiga in i detta rum, der han sedan bestormat henne med häftiga frågor, hvarför hon numera vore så kall och hjertlös mot honom etc. etc. — Elsa hade sjunkit ned på en stol och gubben hade fattat hennes händer, dem han trots hennes motstånd prompt ville kyssa. — I detsamma hördes ett buller i det yttre rummet, som fick tjenstgöra som ett slags väntsal för möjliga besökande.

“Se så för fan“, utbrast assessorn, “kan man inte få vara i fred? In med dig, för tusan, dit in!“ Han lyfte upp Elsa och sköt in henne i ett mörkt sidorum, skildt från mottagningsrummet genom täta förhängen.

En betjent trädde in. — “Notarien Bergå är här och vill tala vid herr assessorn, och så är det en fattig qvinna, gud vet, hvad hon vill . . .“

“För in Bergå, och bed qvinnan vänta.“

Betjenten försvann. Notarien Bergå trädde in. Han var blek och såg en smula orolig ut.

“Det är så godt, att jag går rakt på sak,“ sade han, sedan de båda herrarne tryckt hvarandras händer.

Elsa, som satt gömd i rummet bredvid, hörde hvarje ord, hennes hjerta bultade, som om det ville tränga ur bröstet, och hon skalf som ett asplöf. Gud i himlen, huru skulle detta gå? Hon anade, hvad som skulle komma.

“Jo“, sade den unge mannen, “det band, som faktiskt förenar oss, fastän världen icke får

veta af det, gör det till en pligt för mig att först underrätta dig (Elsa ryckte till vid denna benämning: dig!), att jag ämnar gifta mig. Du är ju ändå..."

"Nå," afbröt assessorn en smula otåligt, "hvem är den utkorade?"

"Hon är oss antagligen helt nära!"

"Hva' fan ... hvem menar du?"

"Fröken Elsa Schybeck, min far!"

I detta ögonblick hördes ett doft klagoskri ifrån sidorummet, hvarpå följde ljudet af ett tungt fall.

"Det är hennes röst!" utropade Bergå och skyndade in i rummet. Strax derpå ilade han ut med den afsvimmade Elsa i sina armar och nedlade sin börda på en soffa. Assessorn hade mållös och likblek dignat ned i en ländstol.

"Hvad i guds namn vill detta säga?" ropade Bergå förfärad, "Elsa, Elsa, vakna!" skrek han som en galning i hennes öra och ruskade henne vildt. Elsa kom till sans. Hennes ögon vidgades af fasa, då hon blickade på Bergå.

"Rör mig ej!" ropade hon och sträckte händerna afvärjande mot honom. "Bort, bort!"

Bergå rusade fram till assessorn, grep honom i axlarne och såg honom stunn i ansigtet. "Du skall få klara allt detta," röt han.

"Omöjligt, omöjligt!" pustade assessorn med kallsvetten på pannan, "det går icke an, hå, min gud, hvem kunde tro det?"

"Svara mig, min far!" — Ha, du blygs, du

kan ej se mig i ansigtet . . . och du," han vände sig till Elsa, "inte du heller, ni blygas sålunda båda två. — Åh, herre gud, jag förstår . . . *älskarinna!*" — Han tumlade baklänges mot kakelugnen och gömde ansigtet i händerna.

Ingen hade märkt, att dörren sakta öppnats. En torftigt klädd kvinna smög sig in. Hennes gång var stapplande och feber brann i hennes ögon. Elsa hvarken hörde eller såg henne, hon låg med ansigtet vänt mot väggen. Assessorn stirrade på kvinnan, som nu stod framför honom.

"Hvad har du gjort med din dotter, Julius?" frågade hon med hemsk, djup röst.

Elsa flög upp som pil ur soffan, kastade sig för kvinnans fötter och ropade: "rädda mig, mamma!"

Assessors satt orörlig som under inflyttandet af en förlamande förtrollning. — "Ja," hviskade han med blåbleka läppar, "jag känner igen dig, Erika, du var då ung och vacker och jag . . . jag var lättsinnig . . . hon, flickan der . . ." mumlade han med slocknande röst och pekade på Elsa, som med böjdt hufvud ännu låg vid sin mors fötter, är hon . . .?"

"Ja, hon är din dotter!"

Elsa segnade utan ett ljud baklänges, ånyo afsvimmad. Assessorns hufvud sjönk tungt ned på bröstet. En ryckning genomlade hans lemmar och en rosslande suck trängde öfver hans

läppar. Han var död, död af hjärtslaget, såsom sedermera konstaterades.

I detta ögonblick skönjdes likheten mellan tvänne likbleka ansigten, Elsas och assessorns, i öfverraskande hög grad; slägtdraget var omiskänneligt.

Bergås blick var en stund såsom fastnaglad vid denna hemska grupp. Det var, som om han skådade en spöksken. — "Jag blir vansinnig!" trängde det öfver hans läppar. Han var det redan. Som förföljd af furier, rusade han barhufvad ut. — En dag derefter berättades, att den unge, älskvärde notarien Bergå blifvit svagsint och måst afföras till dårhus. — En annan nyhet berättades ett halfår efteråt, nämligen, att assessor Rentz' enka gift sig med doktor Thelman. Paret hade strax realiserat boet och rest till utlandet.

Och Elsa? Efter en brinnande nervfeber trädde hon åter ut i lifvet. Men huru förändrad! Hennes skönhet hade temligen bibehållit sig; "vackra Elsa" kallades hon också gemenligen. Men de förfärliga händelser, hon genomgått, de vämjeliga ting, hon upplefvat, alstrade hos henne en fix idé, att hon ovilkorligen var skapad till något dåligt. Hennes lifs vidriga erfarenheter förvirrade hennes begrepp och tryckte ned henne djupt i den smuts, öfver hvilken hon

så länge och ändock förgäfves sökt hålla sig uppe. Med förtvifladt raseri kastade hon sig i utsväfningarnes dypöl . . . kanske hon der också bättre kunde döfva minnet af det framfarna, tänkte hon. Alltnog, under några års tid påträffades bland gatusirenera i Stockholm "vackra Elsa", som blifvit något hes och rödflammig af den myckna portern, men för öfrigt gjorde temligen skäl för namnet. Ingen skulle i denna rätt uppsluppna, tanklöst pladdrande qvinna igenkännt den forna distinguerade Elsa. Hon arbetade formligen på sitt fysiska och moraliska vanställande. Den societet, der hon en gång rört sig, teg som grafven om henne och låtsades ej känna igen henne; hon besvärade den ej heller. Saken blef efter hand rent ut ihjältegen. En vacker dag försvann Elsa från Stockholms horisont och har sedan ej återkommit. Hon hade rest utomlands, sade man, och den gången hade man säkerligen rätt. Det underbara lär ha inträffat, att en ung sjöman lyckades göra ett så djupt intryck på henne, att hon i ett slag öfvergaf sitt sedeslösa lif för att som maka följa den unge skepparen till främmande land.

Arma, hårdt pröfvade Elsa, efter så mörka öden vore du väl värd att få litet lyckosolsken i ditt lif

SLUT.